

Trubka

Jack Travis

Nebudete tomu věřit, ale kvůli té své trubce jsem v osmdesátých letech emigroval do Ameriky. Já vím, zní to směšně ale je to tak. Byl jsem muzikantem v jednom malém klubu v Gottwaldově a považoval jsem se za velmi nedoceneného hudebníka. Privil jsem si, že přece nemůžu do konce svého života vystupovat s těmi ignorantskýma kořalama bez talentu. Věděl jsem, že mám na víc. Mým vzorem byl Louis Armstrong a já chtěl být vždycky jako on. Volba tedy byla jasná, prodal jsem svůj družstevní byt na Jižňákoch, prodal dědečkovi zlatý zuby a všechno stříbrný nádobí od svých rodičů, sbalil si šišku turistickýho salámu s taškou lahváčů a vyrazil jsem na zajímavou dobrodružnou cestu do Západního Německa. Na to padlo kupodivu skoro všechno jmění, co jsem měl, a tak jsem si musel na svoji vytouženou cestu do Ameriky ještě vydělat.

Po třech měsících, co jsem v Berlíně na nádraží drhnul hajzly, utíral ze stropu chcánky a sbíral injekční stříkačky z košů, jsem konečně celý vysmátý seděl v letadle směr New York. Byl jsem z toho tak nadšený, že jsem ani nevnímal, že sedím mezi dvěma lidskýma velrybami. Mohl jsem být rád, že mě během letu nesežrali, protože to letadlové jídlo bylo fakt odporné. To už by člověk žral radši ze školní jídelny.

Každopádně, po příletu na Kennedyho letiště jsem byl nadšenější, než když jsem vyprstil svoji první holku. Hleděl jsem kolem sebe jako blázen, a náladu mi ani nezkazil pohled na bezdomovce ležící v nějakých sračkách. Měl jsem akorát trošku obavu, když jsem procházel celnicí ve svých vzhledem ke svému okolí ne moc modernímu oblečení.

„Vy asi jedete z východního bloku, že ano, pane?“ zeptal se mne celník.

Jen jsem smutně přikývnul hlavou. Zároveň jsem byl ale nadšený, že jsem konečně ve svém vytouženém novém světě. Potkala mě však jedna menší komplikace. Na letišti my ztratili můj velký kufr, ve kterém jsem měl většinu věcí. Mávnul jsem však nad tím rukou a řekl jsem si, že se bez těch pár kusů hadrů a rádia značky Jamaha dokážu obejít.

Vzal jsem si taxík, a chtěl jsem po něm, aby mě odvezl do Queensu, kde jsem měl bydlet na jedné takzvané ubytovně. Hned, jak mě tam zavezl, musel jsem

nejenom zaplatit nehorázný cár peněz, ale hned na to mi ten Indickéj zmetek ujel i s mou druhou taškou. Neměl jsem teda už absolutně žádné věci na přeslečení. Ještě že mi nevzali mou trubku, tu jsem měl jako jedinou s pár dalšími cenostmi u sebe ve své černé pracovní kabele. Černoch, který mě ubytovával v mém novém domově, se divil, proč s sebou nemám žádné kufry jako ostatní. Jakmile jsem mu řekl, jaké jsem měl dneska štěstí, ihned se začal smát jak mongol, a hned na to mi řekl, ať si tady dávám větší pozor, jinak tady dlouho nepřežiju. Jeho radu jsem bral vážně, ovšem ne dost vážně, jelikož mi další den ukradli i mou pracovní kabelu se všemi důležitými dokumenty. Ještě štěstí, že jsem si svou trubku nechal na ubytovně, jinak bych už neměl ani ji. Najednou jsem byl už opravdu jen imigrant bez papírů a k bezdomovectví jsem neměl daleko, neboť mi Americké úřady měli poskytnou azyl v ubytovně jen na půl ruku, než se postavím na vlastní nohy.

Jak jsem se měl ale postavit, když mě neustále někdo srážel na zem? Rozhodl jsem se však čelit všem svým počátečním strastem s pozitivním přístupem, a tak jsem hned na druhý den zašel na úřad a požádal jsem si o nové dokumenty. Hned na to jsem se aktivně poohlížel po nějaké práci, abych tady vůbec v tomhle kapitalistickém ráji přežil. Zkoušel jsem se nejdříve prosadit se svou oblíbenou prací, tedy hudebníka. Chodil jsem se svojí trubkou od baru k baru a vyptával se, jestli tam náhodou nepotřebují muzikanta, který by hostům zpříjemňoval jejich čas strávený u pití. Poté, co mě z několika barů vykopli, jsem se v jednom baru zeptal, jestli nehledají obsluhu. Tam mě přijali okamžitě, a tak jsem začal obsluhovat lidi. Moje angličtina nebyla sice nic moc, ale věděl jsem, že takhle se alespoň anglicky trošku naučím. Nebylo divu, že první věty, které jsem hned uměl používat byly: „You’re fucking slow.“ „Stick that tube up your ass.“ „If you start playing again, I’ll kill you, you fucking cocksucker.“

Abych ale řekl i něco pozitivního, díky této práci se mi podařilo získat hromady kontaktů, umožňující mi se konečně v Americe prosadit i jako muzikant. Nejdříve jsem se zakecal s jedním starším pánem, který potřeboval nějak vyhnat potkany ze svého baráku, a jelikož už zkusil všechno možné, napadlo ho, že bych mu tam mohl přijít nahlas zahrát a oni se kvůli tomu hlasitému zvuku rozutečou. Zkusil jsem to. Podíval jsem se tak alespoň na okraj Bronxu, kde jsem předtím nikdy nebyl. Po půl hodině hraní se rozutekli nejenom všichni potkani, ale i krysy, šváby, a dokonce i sousedi. Ti se ovšem zastavili ve dveřích, aby na nás zakřičeli: „Jestli to okamžitě neztlumíte, tak vám tu trubku narvu do krku!“

Přestal jsem teda hrát, obdržel jsem od pána peníze a vydal se zpátky na Sedmou Avenue, kde jsem obsluhoval v jedné rádoby luxusní restauraci. Od další osoby jsem už obdržel poněkud atraktivnější nabídku. Jedna asi třicetiletá paní mi nabídla, abych hrál na narozeninách jejího syna. Tentokrát mě to zavedlo na Staten island, kam mi dokonce ta paní zaplatila výlet lodí, protože byla očividně majetná a mohla si dovolit platit na narozeniny svého syna zkrachovalé hudebníky. Vystoupil jsem na její zahradě před partou dětí a rodičů. Začal jsem hrát ten svůj jazz a do toho jsem se občas snažil zahrát i nějakou tu dětskou melodii. Moc jsem jich ale neznal, jediné, na co jsem se zmoohl, byla úvodní melodie z Bugse Bunnyho a Flintstonů. To byli jediné Americké pohádky, které jsem v té době znal. Poté, co mě ti malí parchanti vypískali a hodili po mě rozrypané zákusky, šel jsem k matce toho hlavního haranta, abych si od ní vyzvedl odměnu, a jel jsem lodí zpět na Manhattan. Můj další kšeft byl ještě zajímavější. Měl jsem hrát nějaké staré babce její oblíbené písničky na jejím pohřbu. Říkal jsem si, že to bude jednoduchý. Už je mrtvá, a tak ani nebude vědět, jestli to hraju dobře nebo špatně. Problém ovšem byl, že po mě její příbuzní chtěli, abych hrál přímo v té hrobce, ve které tu starou rašpli pohřbívali. Pro někoho jiného by to asi nebyl nějaký vážný problém, jenže já měl docela strach z uzavřených prostorů. Rozhodl jsem se však s tímto strachem bojovat, neboť jsem obdržel docela tučnou odměnu za dvě hodiny hraní.

Díky této práci jsem si našel spoustu kamarádů, a mezi nimi se kupodivu nacházeli také zneuznalí hudebníci. Jeden z nich byl dokonce taky Čech, čemuž jsem nejdříve skoro nemohl uvěřit. Další byl Japonec a poslední byl Portorikáanec nebo něco takového. Rozhodli jsme se, že teda začneme hrát společně, a budeme mít tak větší šanci prorazit. Po krátkém čase společného hraní zadarmo na ulici, se nám povedlo najít si jednu stálou práci v jedné nóbli kavárně na Páté Avenue. To je ta ulice, kde se nacházeli všechny ty drahé obchody a kafe tam stálo dvacet dolarů kelímek. Tam jsme hráli takový ten klasický jazz, aby se lidem líp pilo a jedlo. Sem tam k nám jeden z hostů přišel, aby nám dal nějaký ten tringeld. Někdy nám také řekli, že nás obdivují, a že se jim ty naše písničky líbí. Něco takového mě ze začátku celkem těšilo, postupem času jsem si ale říkal, že by bylo daleko lepší, kdyby nám radši dal větší dýško, anebo si od nás koupili cedéčko. To už ale nikdo nechtěl.

Po těch několika letech hraní v různých klubech a akcích, jsem pochopil, že pokud chce člověk dělat to, co má rád, musí na to mít peníze, anebo se musí smířit s tím, že bude po většinu života chudý a žít jen skromně. Málokdo má takové štěstí, aby dělal to, co ho opravdu baví a vydělávalo mu to milióny. Když máte něco

opravdu rádi, je dobré, aby vás to nechalo zabít, ale musíte to vážně chtít. Pokud chcete být bohatí, musíte prostě pracovat a dělat věci, které se vám hnuší. Jedině tak budete mít později možnost dělat i to, co vás baví.

To jenom já jsem byl tak naivní a věřil jsem kdysi, že si dokážu splnit svůj Americký sen a dokážu si tam vydělávat muzikou, jen díky tomu, že mám nesporný talent, který se dá měřit snad jenom tím, jak velké je moje ego. Já jsem ale trubka.